

Κυριακή Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μάρκ. β΄ 1-12) 20 Μαρτίου 2022

Ίδιαίτερη έντυπωση στήν σημερινή Εύαγγελική περικοπή δημιουργεῖ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς θεραπεύοντας τὸν παραλυτικὸ δὲν ἀναφέρεται στήν πίστη τοῦ ἀρρώστου, ποὺ τελικὰ γίνεται καλά, ἀλλὰ στήν πίστη ἐκείνων ποὺ τὸν μεταφέρουν. Στὸ θαῦμα ποὺ περιγράφεται στὸ σημερινὸ Εύαγγέλιο εἴναι ὑπαρκτὴ μιὰ πίστη συλλογική, ποὺ προϋποθέτει συνεργασία, κοινὸ προγραμματισμό, κοινὴ ἐνέργεια.

Στὸ σπίτι ποὺ βρέθηκε ὁ Χριστὸς νὰ μιλᾶ στὰ πλήθη τῶν συγκεντρωμένων, ἡ ἀδιαφορία τῶν πολλῶν ἔφραξε σὰν τεῖχος τὴν πόρτα στήν ἀνάγκη τοῦ παραλύτου νὰ περάσει, γιὰ νὰ συναντήσει τὸν Λυτρωτή. Ὁ πόθος ὄμως καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν ὀλίγων ποὺ τὸν μετέφεραν τοὺς ἔκανε νὰ καταφέρουν νὰ ἀνοίξουν πέρασμα ἀπὸ τὸ πιὸ ἀπίθανο μέρος. Ἀνεβαίνουν στὴ στέγη, δημιουργοῦν ἔνα μεγάλο ἄνοιγμα στήν ὄροφὴ καὶ κατεβάζουν τὸν παραλυτικὸ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, μπροστὰ στὸν Διδάσκαλο.

Όταν μὲ κίνητρο τὴν ἀγάπη, ἡ προσωπικὴ πίστη τοῦ ἐνὸς συνταιριάζει μὲ ἐκείνη τῶν ἄλλων, ἡ ἔντασή της πολλαπλασιάζεται. Οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δὲν ἔμειναν μονάδες, ἀλλὰ συγκεντρώθηκαν γύρω Του καὶ ἀποτέλεσαν ἔνα ἰερὸ σύλλογο. Στὴ συνέχεια, μὲ τὴν παρουσία τοῦ Παρακλήτου συνέστησαν τὴν Ἐκκλησία. Στὴ μεγάλῃ αὐτὴ ὄργανικὴ ἐνότητα ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ προσευχὴ τοῦ κάθε πιστοῦ ἐνισχύονται ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν ἄλλων.

Ἡ ἀνταπόκριση τοῦ Χριστοῦ στὴ συλλογικὴ πίστη τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἴναι ἄμεση, θεραπεύει τὸν ἀσθενή, ἀλλὰ τὰ λόγια Του δημιουργοῦν ἔκπληξη. Απευθυνόμενος στὸν παραλυτικὸ τοῦ λέγει: «Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου». Ὁ Χριστὸς δὲν στέκει στὴν ἐπιφάνεια. Ὁ λόγος Του εἰσχωρεῖ στὴν καρδιὰ τοῦ προβλήματος. Πηγαίνει σ' ἔνα βαθύτερο ἐπίπεδο, πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν στὴν ούσια.

Στὴ συγκεκριμένη περίπτωση τοῦ παραλυτικοῦ, ἡ συνάφεια ἀσθενείας καὶ ἀμαρτίας, καὶ συνεπῶς ἡ σχέση συγχωρήσεως καὶ θεραπείας ἥταν ἄμεση. Ἀπὸ 'κεῖ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσει ἡ θεραπεία, ἀπὸ τὴν ἀπομάκρυνση τῆς νοσογόνου αἰτίας, μὲ τὴ συγχώρηση.

Ἡ πρώτη λέξη, «τέκνον», ἀποκαθιστᾶ τὴ διαταραγμένη σχέση τοῦ παραλυτικοῦ μὲ τὸ Θεάνθρωπο καὶ ἀποτελεῖ τὸν πρόλογο τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν καὶ τῆς ὄριστικῆς θεραπείας.

Οι θεραπεῖες αύτὲς ἀποτελοῦν «σημεῖα» ποὺ δείχνουν ὅτι «ινενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι» καὶ προμηνύματα τῆς γενικότερης ὑπέρβασης τῆς ἀνθρώπινης ὁδύνης, καὶ ὀντιφεγγίζουν τὴν τελικὴν καὶ παγκόσμιαν νίκην τοῦ Χριστοῦ πάνω στὴν ἀμαρτίαν καὶ στὴν κάθε λογῆς ἀρρώστια.

Ἡ ἀφεση τῶν ἀμαρτιῶν φανερώνει ἐπίσης τὴν δυνατότητα τοῦ κτιστοῦ ἀνθρώπου νὰ ζήσει τὴν ζωὴν τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι τὸ ἀφετηριακὸν καὶ θεμελιῶδες θαῦμα τοῦ Κυρίου. Ἐνῷ ἡ Θεϊκὴ προτροπὴ «Ἐγειρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὑπαγεῖ εἰς τὸν οἶκον σου» ἀποκαλύπτει τὴν βοήθειαν ποὺ προσφέρει ὁ Κύριος στὸν ἀνθρωπόν, νὰ ἀνακαλύψει τὴν ἔμπρακτην πατρικήν του ἀγάπην.

Ο ἔορταζόμενος σήμερα μεγάλος ἄγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στηρίζει, μὲ τὸ ἔκκλησιαστικό του φρόνημα καὶ τὴν θεολογική του συνεισφορά, τὴν διδασκαλία τῆς Ἑκκλησίας, ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ τὴν ἡθική του τελείωσην ἀλλὰ μὲ τὴν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης προσωπική του κοινωνία μὲ τὸν Χριστό.

Αὐτὴ τὴν βάσην τῆς ὁρθοδόξου πίστεως προσφέρει ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ καὶ βεβαιώνει τὴν ἔλευσην τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς βασιλείας τῆς ἀγάπης, ποὺ ἄρχισε μέσα στὴν ἱστορία μὲ τὴν ἐπὶ γῆς ἔλευσή Του, γιὰ νὰ ὀλοκληρωθεῖ στὴν Δευτέραν ἔνδοξην παρουσία Του.

Ἄμην.

[dkpdf-button]